

Το «Μπουρανί» στον Τύρναβο

Ίσως πρόκειται για το πλέον "προχωρημένο" έθιμο της Αποκριάς, που μπορεί να μας κάνει να κοκκινίσουμε από πουριτανισμό και αμηχανία αν είμαστε σεμνότυφοι και συντηρητικοί ή να μας κάνει να ξεκαρδιστούμε στα γέλια και να διασκεδάσουμε με την καρδιά μας, αν είμαστε άνετοι με τις σόκιν καταστάσεις.

Αυτό είναι το έθιμο του "Μπουρανί", που την Καθαρή Δευτέρα προσκαλεί μικρούς και μεγάλους στον Τύρναβο, σε ένα ξεφάντωμα κεφιού, όπου μέσα από μια παράδοση από την αρχαία Ελλάδα, σπάει τα ταμπού, αναβιώνει τη Διονυσιακή λατρεία, και γιορτάζει την Αποκριά, αποθεώνοντας... τους φαλλούς!

Επί της ουσίας, το "Μπουρανί" είναι η γιορτή του φαλλού, συμβολίζει την αναπαραγωγή και την ευτεκνία. Το έθιμο ορίζει (θα το διαπιστώσετε αν πάτε την Καθαρή Δευτέρα στον Τύρναβο) τους άντρες να κρατούν στα χέρια τους φαλλούς, σαν σκήπτρα, φτιαγμένα από ξύλο ή πηλό και να περιφέρονται στους δρόμους και τις πλατείες.

Οι ρίζες του εθίμου χάνονται στο χρόνο αλλά τα πρώτα στοιχεία για την τέλεση του εθίμου εμφανίζονται το 1898 και υπάρχουν δυο εκδοχές.

Η πρώτη αναφέρει ότι οι ρίζες του βρίσκονται στα αρχαία Ελλάδα και σε γιορτές όπως τα Διονύσια, τα Αφροδίσια και τα Θεσμοφόρια. Το ποτό έρεε άφθονο και οι "άσεμνες" πράξεις και συνειρέσεις εξυμνούνταν κατά τη διάρκεια των Βακχικών τελετών.

Η δεύτερη εκδοχή αναφέρει ότι οι Τυρναβίτες πήγαιναν στο ξωκλήσι του Προφήτη Ηλία, σε μορφή πομπής, έστρωναν στο δρόμο διάφορα φαγητά και μια φιάλη σε σχήμα φαλλού με κρασί. Την περίοδο της Τουρκοκρατίας "νικητής" ήταν αυτός που θα μεθούσε περισσότερο και "στεφόταν" από τους κατοίκους "Βασιλιάς της Αποκριάς".

Σύμβολο του Τυρναβίτικου καρναβαλιού ήταν και παραμένει ο φαλλός. Τεράστιες κατασκευές, σε διαφορετικά χρώματα, είτε από πηλό είτε από πλαστικό ή σε μορφή μπαλονιών "έντυναν" ανέκαθεν την εκδήλωση και τους εορτασμούς. Όσο κι αν προσπάθησαν κάποιοι να λογοκρίνουν το πανηγύρι, οι κάτοικοι αντιδρούσαν και συνέχιζαν τους εορτασμούς και πρόσθεσαν την παρέλαση από μεγάλα άρματα, με θέματα εμπνευσμένα από τις παραδόσεις αλλά και από την επικαιρότητα. Όλες οι εκδηλώσεις κορυφώνονται την Καθαρή Δευτέρα.

Το έθιμο των φανών στην Κοζάνη

Το χαρακτηριστικά της Κοζανίτικης αποκριάς είναι οι Φανοί. Είναι φωτιές που ανάβουν στις γειτονιές της πόλης και γύρω τους στήνεται ένα γλέντι με χορό και προπαντός τραγούδι. Οι φανοί της Κοζάνης στηρίζονται στην αυθόρμητη συμμετοχή των κατοίκων της, αυτοί τον

ετοιμάζουν και αυτοί πρωτοστατούν στο γλέντι με τα παραδοσιακά αποκριάτικα τραγούδια η τα λεγόμενα «ξινέτροπα η τα σκωπτικά», φυσικά υπό τους ήχους των πνευστών και των χάλκινων.

Κεντρικό στοιχείο της αποκριάς, είναι οι φανοί, δηλαδή οι φωτιές που συμβολίζουν τον εξαγνισμό, τη λατρεία της φύσης που ανανεώνεται και ξαναγεννιέται σηματοδοτώντας το καλωσόρισμα της άνοιξης και την έναρξη της καρποφορίας της γης.

Ο Φανός ανάβει κατά τις 8 το βράδυ της Μεγάλης Αποκριάς, κι αμέσως ξεκινούν το τραγούδι κι ο χορός γύρω του. Το κέφι αρχίζει να ανεβαίνει σιγά-σιγά και, καθώς το κρασί και οι παραδοσιακές κοζανίτικες πίτες -τα γνωστά «κιχί»- κυκλοφορούν και ζεσταίνουν πνεύμα και πόδια, οι κύκλοι γύρω απ' το βωμό μεγαλώνουν και πληθαίνουν. Τα τραγούδια διαδέχονται το ένα το άλλο, άλλοτε γρήγορα και πολυφωνικά, και άλλοτε βαριά, μονότονα, σε χρόνο αργό και συρτό. Ακούγονται τραγούδια της αγάπης και του έρωτα, και ορισμένα εμπνευσμένα από τα κατορθώματα των κλεφτών κατά την Επανάσταση. Επίσης άλλα τραγούδια που είναι σκωπτικά και διακωμωδούν άνδρες και γυναίκες και μερικά που είναι μόνο για μεγάλους τα λεγόμενα "ξινέτροπα" όπως τα λένε στην Κοζάνη. Είναι πολύ αθυρόστομα και τραγουδιούνται αργά το βράδυ, «τις ώρες δηλαδή που τα παλιά τα χρόνια οι γυναίκες με τα παιδιά επέστρεφαν στα σπίτια τους».

Στο τραγούδι των φανών κυρίαρχος είναι ο ρόλος του κορυφαίου τραγουδιστή, ο οποίος τραγουδά συγκεκριμένα τραγούδια που λέγονται μόνο στο εορταστικό δωδεκαήμερο και την Κυριακή της Μεγάλης Αποκριάς. Οι παρευρισκόμενοι σχηματίζουν έναν κύκλο γύρω από τη φωτιά και τον κορυφαίο τραγουδιστή και με ρυθμικό τρόπο επαναλαμβάνουν τα λόγια του υπό το χτύπημα των χεριών τους. Την Κυριακή της Αποκριάς ανάβουν ταυτόχρονα και οι δεκαπέντε φανοί της πόλης με τον δήμαρχο να δίνει το έναυσμα της γιορτής με το άναμμα του φανού στην κεντρική πλατεία όπου ο ίδιος υπό τους ήχους των πνευστών και χάλκινων θα χορέψει και τον πιο γνωστό αποκριάτικο σκοπό της περιοχής το περίφημο «εντεκα». Σε ότι αφορά την καταγωγή του έθιμου, πολλοί μελετητές της λαογραφίας υποστηρίζουν την άμεση σύνδεσή του με τις αρχαίες διονυσιακές γιορτές, και τα ρωμαϊκά Σατουρνάλια. Οι αλλαγές που έχει υποστεί το έθιμο κατά την διάρκεια του χρόνου του έχει προσδώσει περισσότερη αίγλη και έχει αγαπηθεί από χιλιάδες επισκέπτες που φθάνουν στην Κοζάνη έστω για μια φορά να τραγουδήσουν τα ερωτικά και τα «βρώμικα» τραγούδια των φανών και να χορέψουν υπό τους ήχους των χάλκινων γύρω από την φωτιά.

Αμφισσα: Τα στοιχειά της Χάρμαινας

Οι θρύλοι για τα «στοιχειά» έχουν μεγάλη διάδοση στην περιοχή. Λέγεται πως τα «στοιχειά» αποτελούν ψυχές σκοτωμένων ανθρώπων ή ζώων που τριγυρίζουν στην περιοχή. Το σπουδαιότερο στοιχείο που είναι συνδεδεμένο με την παράδοση είναι το στοιχείο της «Χάρμαινας».

Τότε που τα παραμύθια ήτανε ακόμα αλήθεια, ζούσε στην Άμφισσα ένα παλικάρι, ο Κωνσταντής. Ήτανε ένας όμορφος, ψηλός και περήφανος νέος, αλλά πάνω απ' όλα ειλικρινής και ντόμπρος. Δούλευε στο βυρσοδεψείο του θείου του, στη Χάρμαινα. Μοχθούσε καθημερινά για να βγάλει το ψωμί του, αλλά δεν τον ένοιαζε, ούτε η σκληρή δουλειά, ούτε η φτώχεια. Αγαπούσε την Λενιώ και ήταν ευτυχισμένος.

Η Λενιώ, ήταν όμορφη, καλοσυνάτη νέα, χωρίς κανένα ψεγάδι πάνω της. Βοηθούσε στ' αμπέλια και στα ελαιόδεντρα που είχε ο πατέρας της. Ήταν μοναχοθυγατέρα και ανεκτίμητη για τους γονείς της. Αγαπούσε τον Κωνσταντή και λαχταρούσε να τον συναντήσει, στο Κάστρο της Ωριάς. Οι δύο νέοι ήταν ερωτευμένοι και έπλαθαν όνειρα για το μέλλον τους. Η ζωή απλωνόταν μπροστά τους και τους χαμογελούσε. Πίστευαν ότι τίποτα δεν μπορούσε, να τους αρπάξει την ευτυχία τους.

Ένα πρωί ο Κωνσταντής φόρτωσε το κάρο του με ολοκαίνουργα δέρματα και έφυγε από την πόλη. Έπρεπε να παραδώσει τα εμπορεύματα και ν' αγοράσει εργαλεία, απαραίτητα για την δουλειά του. Περιόδευε από πόλη σε πόλη κι από χωριό σε χωριό για βδομάδες και οι παραγγελίες των δερμάτων ολοένα αυξανόταν. Όλες του οι προσπάθειες, δεν πήγανε στράφι και μετά από κάμποσο καιρό γύρισε στην Άμφισσα μ' ένα δαχτυλίδι για την αγαπημένη του. Έτρεξε ανυπόμονα στο σπίτι της Λενιώς για να την ζητήσει, από τον πατέρα της, σε γάμο. Πλησιάζοντας τον "ζώσανε τα φίδια", γιατί το σπίτι έστεκε αλλόκοτο. Ήταν αμπαρωμένο και μια σκιά θανάτου πλανιόταν στον αέρα.

Έμαθε από τους γείτονες και τον καρδιακό του φίλο Γιάννο, τον απρόσμενο θάνατο της αγαπημένης του. Η Λενιώ, είχε πάει στην Πηγή της Χάρμαινας, για να γεμίσει την στάμνα της δροσερό νερό. Ξαφνικά, χάλασε ο καιρός και άρχισαν να πέφτουν αστραπές και κεραυνοί. Μια καταρρακτώδης βροχή πλημμύρισε τους χωματόδρομους. Άρχισε να σουρουπώνει, ερημιά, ψυχή δεν φαινόταν τριγύρω. Ήταν μόνη της κάτω από τα γέρικα πλατάνια. Ο αέρας φυσούσε με μανία και τίποτα δεν άφηνε όρθιο. Δεν πρόλαβε να φύγει. Ένας κεραυνός τη χτύπησε και σωριάστηκε εκεί, στην πηγή τους, μ' ένα φρεσκοκομμένο ματσάκι γιασεμί, να ανεμίζει στα μακριά μαλλιά της.

Οι γονείς της Λενιώς, βουτήχτηκαν σε λύπη βαθιά. Μη μπορώντας ν' αντέξουν το θάνατο της μονάκριβης θυγατέρας τους, πούλησαν το βιο τους, κακήν κακώς και πήραν των ομματιών τους και έφυγαν από την πόλη.

Η λύπη και ο πόνος τρύπωσαν στην καρδιά του Κωνσταντή. Ένωθε ανήμπορος, μπρος στο θάνατο, μετέωρος. Δεν μπόρεσε να αντέξει τον άδικο χαμό της αγαπημένης του και ράγισε η καρδιά του. Την άλλη μέρα, βρήκαν το άψυχο σώμα του κάτω από το Κάστρο της πόλης. Η όψη του ήταν γαλήνια και ένα αχνό χαμόγελο, διαγραφόταν στο πρόσωπό του. Πίστευε ότι η ψυχή του θα ενωνόταν με την αγαπημένη του Λενιώ. Έτσι, θα μπορούσε μα την έχει για πάντα κοντά του, χωρίς να φοβάται ότι θα πάψει να την αγαπάει. Η θρησκεία δεν τον δέχτηκε στην αγκαλιά της και καταδικάστηκε να περιπλανιέται. Από τότε, ο Κωνσταντής στοίχειωσε και καταφεύγει στο λημέρι του, την Πηγή της Χάρμαινας. Μοιρολογεί για τα νιάτα που δεν έζησε, θρηνεί για

την αγάπη που έχασε.

Το Στοιχείο της Χάρμαινας, ήταν ένα ανθρωπόμορφο τέρας, πανύψηλο, με μακρουλά χέρια. Είχε άγριο και φριχτό παρουσιαστικό. Φύλαγε την Πηγή της Χάρμαινας, που δούλευαν οι ταμπάκηδες της πόλης και τους προστάτευε από κάθε κακό και από τ' άλλα στοιχεία της περιοχής. Γιατί, τους αγαπούσε τους βυρσοδέψες, τους ένιωθε δικούς του ανθρώπους. Κι όταν κάποιος απ' αυτούς, ήταν ετοιμοθάνατος, τότε γύριζε έξω από το σπίτι του και άρχιζε ένα αξιοθρήνητο ουρλιαχτό πόνου.

Όταν το έζωνε η μοναξιά, το στοιχείο, έβγαινε από το ησυχαστήριο του και περιφερόταν από σοκάκι σε σοκάκι, βγάζοντας άγριες στριγκλιές και βογκητά. Μαζί με τα ουρλιαχτά ακούγονταν και περίεργοι θόρυβοι και σύρσιμο από αλυσίδες.

Ακολουθούσε πάντα την ίδια διαδρομή. Περνούσε από το σπίτι της Λενιώς, από το πατρικό του και από τα σπίτια των φίλων του. Τότε ο κόσμος κλειδαμπαρωνόταν στα σπίτια τους και γεμάτοι φόβο, προσεύχονταν στο Θεό να τους φυλάει.

Στην Άμφισσα τότε, εκτός από το Χαρμαινιώτικο, υπήρχαν και άλλα στοιχεία. Το καθένα από αυτά, προστάτευε κάποια πηγή νερού, κάποια συνοικία, τους αμπελώνες, τα ελαιόδεντρα κα. Πολλές φορές τα στοιχεία συγκρούονταν μεταξύ τους και πάλευαν μερόνυχτα ολόκληρα. Πάντα όμως νικούσε το Χαρμαινιώτικο, γιατί ήταν το πιο δυνατό και έξυπνο. Η πάλη γινόταν στην Χάρμαινα, κάτω από τα πλατάνια και τα πεύκα. Οι Αμφισσιώτες φοβόνταν και δεν "έβγαζαν μύτη" κατά την διάρκεια του αγώνα. Περίμεναν καρτερικά, ώσπου να τελειώσουν όλα και να σταματήσουν οι κραυγές και τα ουρλιαχτά των στοιχείων.

Μετά από τα τριπλάσια χρόνια της ηλικίας του Κωνσταντή και της Λενιώς μαζί, το Στοιχείο της Χάρμαινας, ησύχασε, καταλάγιασε. Έπαψε να φοβίζει τους ανθρώπους. Φαίνεται, ότι ο Θεός το συγχώρησε.

Το τελευταίο Σαββατοκύριακο της Αποκριάς αναβιώνει στην Άμφισσα ο θρύλος του «στοιχείου». Από τη συνοικία Χάρμαινα, όπου βρίσκονται τα παλιά Ταμπάκικα, και τα σκαλιά του Αη Νικόλα κατεβαίνει το «στοιχείο» και μαζί ακολουθούν νεράιδες, ξωτικά, σκιάχτρα και άλλα αλλόκοτα πλάσματα.

«Αλευρομουτζουρώματα» στο Γαλαξίδι

Στο Γαλαξίδι, την Καθαρή Δευτέρα παίζουν «αλευροπόλεμο». Αυτό το έθιμο διατηρείται από το 1801. Εκείνα τα χρόνια, παρόλο που το Γαλαξίδι τελούσε υπό την τουρκική κατοχή, όλοι οι κάτοικοι περίμεναν τις Αποκριές για να διασκεδάσουν και να χορέψουν σε κύκλους.

Ένας κύκλος για τις γυναίκες, ένας για τους άντρες. Φορούσαν μάσκες ή απλώς έβαφαν τα πρόσωπά τους με κάρβουνο. Στη συνέχεια προστέθηκε το αλεύρι, το λουλάκι, το βερνίκι των παπουτσιών και η ώχρα. Στο μουντζούρωμα συμμετέχουν όλοι, ανεξαιρέτως ηλικίας.

Ο “βλάχικος γάμος” της Θήβας

Κάθε Καθαρή Δευτέρα γίνεται αναπαράσταση του Βλάχικου Γάμου. Είναι ένα έθιμο που έχει τις ρίζες περίπου στο 1830, μετά την απελευθέρωση των ορεινών περιοχών. Οι Βλάχοι, δηλαδή οι τσοπάνηδες από τη Μακεδονία, την Ήπειρο, τη Θεσσαλία και τη Ρούμελη, εγκατέλειψαν τότε την άγονη γη τους και βρήκαν γόνιμο έδαφος νοτιότερα.

Η γιορτή ξεκινά την Τσικνοπέμπτη, συνεχίζεται την Κυριακή το απόγευμα με το χορό των συμπεθερών και το προξενιό στην κεντρική πλατεία της πόλης. Την επόμενη γίνονται τα αρραβωνιάσματα του ζευγαριού, η παράδοση των προικιών, το ξύρισμα γαμπρού και το στόλισμα της νύφης.

Οι «Γέροι» της Σκύρου

Με την αρχή του Τριωδίου και κάθε Σαββατοκύριακο των ημερών της Αποκριάς, το έθιμο του νησιού θέλει τον «γέρο» και την «κορέλα» να βγαίνουν στους δρόμους και να δίνουν μια ξεχωριστή εικόνα των ημερών.

Σύμφωνα με την τοπική παράδοση, κάποτε στη Σκύρο ένας γέρος με τη γριά του είχαν λίγα κατσίκια. Όμως μια νύχτα του χειμώνα έπεσε στο βουνό χιόνι και άγρια παγωνιά και όλα τους τα ζώα πέθαναν. Απελπισμένος ο γέρος βοσκός ζώστηκε τα κουδούνια και τα τομάρια των πεθαμένων ζώων του και μαζί με τη γυναίκα του (κορέλα) κατέβηκαν μέχρι τη Χώρα. Οι χτύποι των κουδουνιών έφεραν στους συγχωριανούς το μήνυμα της καταστροφής.

Ο Γέρος φοράει άσπρο μάλλινο παντελόνι, φαρδύ από το γόνατο και πάνω, (το τυπικό παντελόνι των βοσκών του νησιού), άσπρες κάλτσες που τις στερεώνει κάτω από το γόνατο με μαύρες καλτσοδέτες, σανδάλια με πλεχτά δερμάτινα λουριά και μαύρη κάπα, την οποία φοράει ανάποδα, ώστε το τριχωτό μέρος να είναι απ' έξω. Μέσα από την κάπα στερεώνει κουρέλια στην πλάτη, που δημιουργούν μια ψεύτικη καμπούρα. Στη μέση του στερεώνει 2-3 σειρές κουδούνια, το βάρος των οποίων μπορεί να φτάσει και τα 50 κιλά. Τα κουδούνια δεν είναι όλα ίδια, άλλα είναι μικρά, άλλα μεγάλα με διαφορετικό σχέδιο και ήχο. Η μεταμφίεση ολοκληρώνεται με τη “μουτσούνα”, τη μάσκα δηλαδή, η οποία είναι ολόκληρο το τομάρι ενός μικρού κατσικιού και φοριέται με την τριχωτή πλευρά προς τα έξω. Όταν στερεωθεί καλά η μάσκα, η οποία έχει δυο μικρές τρύπες για μάτια, φοριέται η κουκούλα της κάπας. Στο τέλος, αφού βάλει και ένα ωραίο μαντίλι στο λαιμό, στολισμένο με τα πρώτα ανοιξιιάτικα λουλούδια, ο Γέρος παίρνει τη γκλίτσα του και είναι έτοιμος!

«Ο γάμος του Κουτρούλη» στην Μεθώνη

Στη Μεθώνη, ο καρναβαλίστικος γάμος του Κουτρούλη κρατάει από τον 14ο αιώνα. Φέτος το

«ευτυχές γεγονός» ξεκινάει το Σάββατο (12/3) με το «Προγαμαίο Γλέντι», που γίνεται στις 9:00 το βράδυ, στη Σάλα Μπούρτζι, από τον Πολιτιστικό Σύλλογο Μεθώνης.

Την Κυριακή (13/3) στον πεζόδρομο της Αγοράς γίνεται η «Παρουσίαση Προικιών», ενώ την Καθαρά Δευτέρα στην πλατεία της Παραλίας τελείται μεγαλοπρεπώς... «Ο Γάμος του Κουτρούλη». Το ζευγάρι των νεονύμφων είναι δύο άντρες, που μαζί με τους συγγενείς πηγαίνουν στην πλατεία, όπου γίνεται ο γάμος με παπά και με κουμπάρο! Διαβάζεται το προικοσύμφωνο και ακολουθεί τρικούβερο γλέντι.

Στη Μεσσήνη, την Καθαρά Δευτέρα (14/3) γίνεται η αναπαράσταση της εκτέλεσης της γριάς Συκούς, που κατά την παράδοση, κρεμάστηκε στη θέση Κρεμάλα της πόλης, με εντολή του Ιμπραήμ Πασά, επειδή είχε το θάρρος, εξηγώντας του ένα όνειρο που είχε δει, να του πει ότι η εκστρατεία του και ο ίδιος θα είχαν οικτρό τέλος από την αντίδραση και το σθένος των επαναστατημένων Ελλήνων.

Οι εκδηλώσεις ξεκινούν το πρωί, στις 10:30, από την κεντρική πλατεία της Μεσσήνης, με τους φουστανελάδες των συλλόγων της Μεσσήνης να οδεύουν προς την Κρεμάλα.

Στις 11:00 γίνεται η αναπαράσταση της δίκης και του απαγχονισμού, από τον Πολιτιστικό Σύλλογο Μεσσήνης, ενώ ακολουθεί κέρασμα παραδοσιακής φασολάδας από το Σύλλογο Γυναικών Μεσσήνης και Περιχώρων.

Ο καντής του Ρεθύμνου

«Εμίσεψεν η Αποκριά με λύρες και παιγνίδια, ήρθενε η σαρακοστή με ελιές χαλβά κρομμύδια. Απόκαμε ο καρνάβαλος η πλουμιστή κοπέλα, ξημέρωσε η σαρακοστή η λαχανοσκουτέλα.

Με αυτή τη Μαντινάδα υποδέχονται στο Ρέθυμνο την καθαρή Δευτέρα και την περίοδο της νηστείας τη Σαρακοστή, αμέσως μετά τα γλέντια, τους χορούς, τα χρώματα και το αναγεννησιακό κλίμα που επικρατούσε όλη την προηγούμενη καρναβαλική περίοδο. Καθαρά

Δευτέρα και όλα ξεκινούν με τη Νηστεία που ως «τραπεζομάντηλο απλώνεται» στο τραπέζι και τις υπαίθριες τάβλες που στήνονται για να υποδεχτούν τα σαρακοστιανά εδέσματα πριν και μετά την πραγματοποίηση των εθίμων της ημέρας. Μπορεί το πέταγμα του χαρταετού να κυριαρχεί στο Ρεθεμνιώτικο ουρανό πόλης και χωριών, όμως η γη, το χώμα, υποδέχονται ξεχωριστά έθιμα όπως η αρπαγή της νύφης, το μουτζούρωμα, η Καμήλα, ο Καντής. Στο Μελιδόνι Μυλοποτάμου, Στο Γεράνι, στους Αρμένους, στα Ανώγεια, στο Αμάρι, τα παιχνίδια και οι πλάκες συνάδουν με το έθιμο, όπου στην περίπτωση του Καντή του άρχοντα δηλαδή, που μπροστάρης με την ακολουθία του επισκέπτεται τα σπίτια και δίνει εντολές για το τι να κάνουν οι κάτοικοι. Παράλληλο έθιμο αυτό του εξομολόγου που συνταιριάζει με του Καντή αλλά αντί για άρχοντα υπάρχει ο ρόλος του Παπά. Έθιμο με λαϊκές δίκες και αστεία περιστατικά δίνουν ζωή σε παρέες, όπως η γαϊδουροκαβαλαρία όπου σε μία προσπάθεια τους

οι παρέες ανταγωνίζονται σε δύναμη, αντοχή άλλων στις πλάτες τους και άφθονες πλάκες όταν η μακριά γαϊδούρα από ανθρώπους δεν αντέχει και πέφτει από χάμου εις χάμου όπως χαρακτηριστικά λένε στα χωριά. Έθιμο, όπως η αυτοσχέδια από ξύλα και κουβέρτες καμήλα, η οποία με τη βοήθεια κρυμμένων ανθρώπων κάνει τα δικά της στις παρέες και στο χωριό. Το μουτζούρωμα που δίνει χαρά και διάθεση σε μικρούς και μεγάλους που δε φοβούνται να λερωθούν και να τους μουτζουρώσουν οι άλλοι χωριανοί.